

Mrazivá prázdnota

Bylo už příliš pozdě, když dorazil na místo.

Edwin stojí dlouho v zdánlivé prázdnotě na úzkém dřevěném můstku, který se jako duha klene nad dravým proudem řeky. Slyší jen hukot vody, nevidí ji, protože vše pod ním, kolem něho i nad ním ukrývá hustý závoj mlhy. Ledové kry při březích praskají pod tíhou sněhu. Tam nahoře, kam se snaží proniknout pohledem, je zřícenina starého hradu.

Nikdy tam nebyl sám. Neodvážil se. Strmé skalisko a hluboké prohlubně mezi masivními kamennými bloky, které bývaly stěnami hradu, hrozily a otevíraly chřtán, co by chlapce jako on snadno pohltit a už nevrátil do slunečního svitu. Vždy se děsil temnoty a černých neproniknutelných koutů sklepů, jeskyní i púd. Naposledy byl tam nahoře s otcem. Jenže ten je už rok nezvěstný. Beze stopy zmizel. A právě někde tam v obřím skalním městě, mezi ruinami legendami opředeného hradu, zbořeného v dobách, na které si už nikdo z živých nepamatuje.

Edwin stojí v mrazivém podvečeru obklopený šedivou mlhou. Cítí chlad, který se plíživě plazí nohavicemi i rukávy blíž k tělu, ale nedoká-

že odvrátit zrak od toho, co jen tuší tam vysoko nad svou hlavou. Od temné siluety skalního masivu ho dělí tajemná neproniknutelná clona. Strmá stěna není vidět. Žádný záblesk světla, žádná známka života. Ticho. Mrazivé ticho.

Pak zaslechne ten zvuk. Někdo se prodírá strání k můstku. Někdo se dere křovisky směrem k němu. Slyší padat kamení a valit se návěje sněhu, pak žuchnutí, jako když se něco těžkého a obrovského sesmekne po vlhké jílovité půdě a řítí se přímo k říčnímu břehu, k dřevěnému můstku. Ten mu teď připadá jen jako křehká stavba ze špejlí či sirek, co se pod tíhou toho blížícího se kolosu zřítí do pěnivých peřejí rašelinové vody. Je ledová. Edwin to ví a začíná se bát. Na pár vteřin jeho tělo ztuhne. Připomíná zajíce, který zahlédne lišku či káně. Zamrzne na místě. Nastraží slechy. Panáčkuje. Až pak se pustí úprkem do bezpečí, jenže často už bývá pozdě. Ten někdo se řítí přímo na něj!

Edwinovy nohy se neochotně odlepí od zledovatělých dřevěných trámů a rozezvučí tělo můstku, jako když paličky narážejí do xylofonu, ovšem notně rozladěného, na němž jsou destičky proházeny tak dokonale, že melodii nevyloodíte, ani kdybyste sebevíc chtěli. Mlžnou clonou se kromě disharmonického křupání ledových krystalů a klapání dopadajících chlapeckých nohou ozývá i chrčivý dech a valící se nebezpečí.

Chlapec se chvěje po celém těle. Zledovatělá lesní cesta není ideální běžeckou dráhou. Ještěže si vzal své kopačky s ostrými kovovými hřebíky, které se zakusují do ledu a připomínají drobné zuby piraní. Vyrobil si je poté, co v obyčejných botaskách uklouzl a málem si zlomil nohu. Probodal špunty kopaček a zasunul dovnitř šrouby. Boty jsou o číslo větší a chodidla mu chrání tlusté teplé ponožky, ale i skrz ně se prokutává mráz. Tuší, že pod nohama se teď leskne klouzačka, v obyčejných botách by byl ztracený. Doufá jen, že jeho pronásledovatel, ten přízrak, který ho děsí den co den, má horší boty. Jde o přízrak, ale nebezpečně hmotný, má tělo, dokonce několik těl, mnoho rukou, dostatek pěstí, aby Edwina umlátily.

A supění a hlomoz valícího se démona se blíží, dokonce i hrozivé výkřiky, co znějí jako výstřely z pušky. Odrážejí se od okolních skal a zasněžených větví, ozvěna je násobí v děsivém echu.

Mráz proniká skrz bundu a propocené triko. Teplé rukavice i upnuté nohavice nestačí, pichlavé jehly znečitlivují každý centimetr kůže a dostávají se ke svalům a kloubům. Ten mráz bolí. Bolestivý je i každý

nádech. S výdechem se usazuje pára na tvářích a okamžitě se proměňuje v drobné krystalky. Tváře jsou ztuhlé a našponované jako kůže na bubnu. Edwin cítí, jak se mu vlasy pod pletenou čepicí zalévají potem. Pot studí na krku i na čele, na zádech i pod pažemi. Má pocit, jako by se jeho tělo pomalu, ale jistě nořilo do krunyře, do jakéhosi brnění, které ho co nevidět obroste, znehybní nohy i ruce, a on se stane snadnou kořistí.

Běží mlhou popaměti. Tuší, že kolem je jen les, nic víc než trčící obří smrky a jedle. Vzduch je nehybný, jako by zmrzl na kost. Ohlédne se přes rameno. Mlha. Jen sluchem odhaduje vzdálenost. Zatím si snad udržuje náskok.

Teď se cesta svažuje a on má co dělat, aby se nesvalil do návěje. Brodí se sněhem, než se opět objeví zledovatělá cesta a jeho nohy přestane obepínat a svazovat ledová krusta.

Tuší, že vyběhl z lesa a kolem jsou louky schované pod bílými závěsemi, mlha trochu řídne, ale ne zas natolik, aby viděl do dálky na horizont. Jen metr dva před sebe, ne víc. Les za ním je rozpítný v bělobě mlhy.

Naštěstí cestu zná, vždyť tudy chodí každý den do školy a zpátky, občas vyrazí k dřevěnému můstku, aby vyhlížel svého tátu. Třeba právě dnes sestoupí tam z té temnoty, ze skalního města a usměje se na něho. Tak jako tehdy, když ještě byli spolu.

Neobjevil se. Ani dříve, ani dnes. Místo něho Edwina pronásleduje temný přízrak, který mu ze života udělal peklo. A to všechno jen kvůli té zatracené mapě a Žeberovu zápisníku. Kdyby jen tenkrát nevytáhoval obsah svého batohu před ostatními! Kdyby si dával pozor! Neměl o tátově tajemství s nikým mluvit. Ani s Anežkou. Kdyby... kdyby... Teď mu nezbyvá nic jiného než utíkat jako neprávem zavřený vězeň, jako někdo, komu nedají pokoj, dokud ho úplně nezlomí.

Tajemná mapka

Holky chtěly jít ven, asi tři kilometry lesem, tam by narazily na hluboký kaňon uměle vytvořený těžbou kamene. Opuštěný lom teď připomínal víc divočinu někde v Kanadě než krajinu zasaženou civilizací. Od doby, co tu vybuchoval dynamit, uplynulo víc než půl století.

Jenže mráz udeřil silněji, než děvčata předpokládala, hromady sněhu vytvořily ledové hradby a terén byl téměř neschůdný. Nakonec byly holky rády, že zalezly ke kamnům. Viky vytáhla z batohu knížku, kterou si půjčila z knihovničky své mladší sestry Anežky. Věděla, že ji Anežka nikdy nečetla ani číst nebude. Verneovky totiž nemusela, ležela od rána do večera jen ve fantasy. Pokud v příběhu nebyli čarodějové, skřítkci a elfové, pak nad ním ohrnula nos.

Klárka četla nahlas a Viky se zavřenýma očima poslouchala hlas své nejlepší kamarádky. Nechala se unášet příběhem skupinky kluků na opuštěném ostrově.

„Taky bych si nechala líbit takový dva roky prázdnin,“ prohlásila zrzka Viky a konec jednoho culíku se jí zachytil v koutku úst, jak s ním rukou zatřepala. Často si s ním takhle pohrávala. „A vůbec bych se nezlobila, kdyby nás to hodilo hned teď někam do teplých krajin. Ostrůvek s palmama, kokosovejma ořechama, trsy banánů, ananasem, pěkně by nás opalovalo tropický sluníčko, jenom si to představ! Nádherný modrý nebe, krásná pláž, čistý moře. Co by nám chybělo?“

„Možná škola,“ řekla Klárka a obě kamarádky vyprskly smíchy. Viky se protočily panenky ke stropu a Klárka se plácla dlaní do čela.

„Tak to se ti povedlo. Škola!“ vykřikla Viky a následoval další výbuch smíchu. „Škola je to poslední, co by mi tam chybělo. Na nějaký vzdělávání bych se mohla z vysoka vykašlat. Bez Málkové a Hory bych spala klidně až do oběda.“

„Už nás úplně vidím, jak tam ležíme na pohodlných lehátkách z bambusu, mažeme se olejem ze semen nějakýho vzácnýho keře, voda je jak káfe, a když dostaneme hlad, spadne nám k nohám ořech nebo šťavnatý mango,“ zasnila se Klárka.

„Jo. A takhle automat na kolu bys tam nechtěla?“ hihňala se Viky a štouchla do kamarádky loktem. „A slunečníky, pohodlný pokojíčky s klimoškou?“

Obě holky se rozchechtaly tak, až Klárce spadla rozevřená kniha na zem.

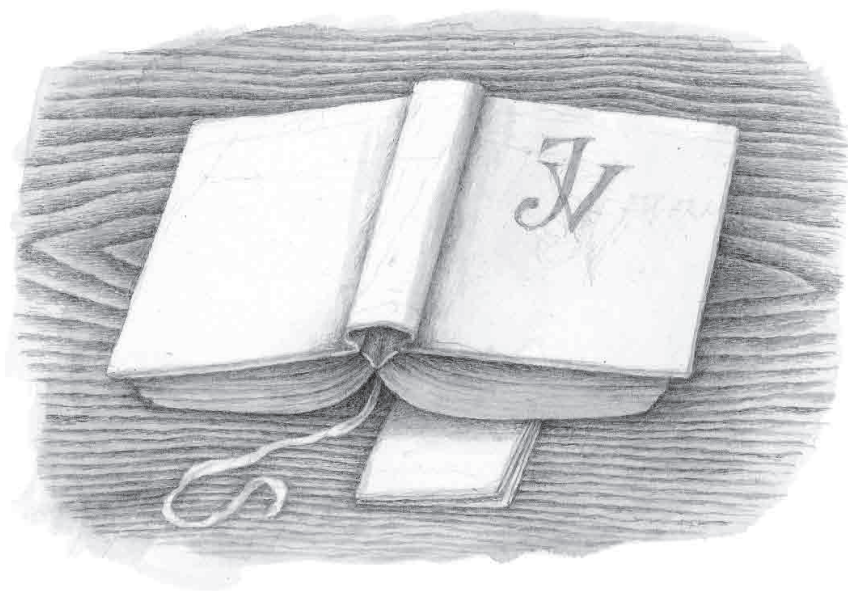
„Jo, to by taky nebylo špatný. Žijeme přece v jednadvacátém století, a ne ve středověku. Doby Tarzanů jsou tytam. Tak proč si neužít trochu toho pohodlí.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, které porušila zamyšlená Viky.

„Ty, Klárko, možná bych na ostrově radši měla úplnou divočinu. Bylo by to dobrodružnější. Představ si, že by Robinson Crusoe měl s sebou na ostrově ledničku, sporák a vyráběl by si elektřinu solárním panelem. To by bylo dost trapný, nezdá se ti?“

Klárka pokrčila rameny. Pak po očku mrkla na Viky. „Život bez internetu? A bez počítačových her? To bych zešílela. Hele, nebudem číst dál? Mohla bys nám přitom připravit obložený chleby. Jó, a uvaříme čaj.“

Viky kývla. Vstala a přesunula se ke kuchyňskému stolu. Zatímco začala krájet chleba a mazat ho máslem a paštikou, shýbla se Klárka pro knihu, která ležela hřbetem nahoru na podlaze. Když ji zvedla, cosi z knížky vypadlo. Složený kus zažloutlého papíru. Chvíli na něj jen tak zírala.

„Tak budeš už čist?“ zeptala se Viky a ohlédla se po kamarádce. Ta už držela na kolenou rozevřený arch papíru a nevydala ani hlásku.

„Co je? Co to tam máš?“

„Hele, Viky, tohle vypadlo z tý verneovky. Netušila jsem, že si tvoje ségra kreslí mapky. Asi je to část toho ostrova, co na něm ty kluci ztroskotali.“

„Počkej,“ Viky odložila nůž i krajíc chleba a přiskočila ke Klárce. „Anežka Dva roky prázdnin nikdy nečetla, ani Tajuplněj ostrov, co dostala k Vánocům. Ukaž!“

Obě dívky se sklonily nad ručně malovanou mapkou.

„Ty jo, tohle není žádnéj ostrov!“ vykřikla Viky. „Mrkej. Tohle je přece ten lom, do kterýho jsme chtěly dneska vyrazit. A tady! To je přece ta skála, co vypadá jak ostrej zub a nahoře je zřícenina hradu. Dračák. Vždyť to je všechno tady za městem. Mezi Krahujčím a Polnou!“

„Viky! Jasně! Už to vidím. Pak je ale jasný, že tady, co je ten červeněj křížek, musí bejt nějakej poklad nebo něco takovýho.“

Viky se zamyslela, pak zvedla oči od mapy a upřela pohled na kamarádku.

„To je fakt. Vzpomínáš si, jak kluci ve třídě mluvili o tý tajemný mapě, co měl mít u sebe Edwin?“

Klárka kývla. Jak by si nepamatovala. Mluvila o tom celá škola. Tenkrát, bylo to koncem listopadu, nebo snad začátkem prosince? Stejkoza, co chodil k nim do sedmičky, se vrhl na chudáka šestáka Edwina Lindu a byl by ho umlátit. Chtěl tu mapu a řval na něj kvůli nějakému zápisníku. Prý to všechno patří jeho otci.

„To on dal mý ségře tuhle knížku. A musel dobře vědět, že ji Anežka nikdy neotevře. Že čte jenom fantasy, nic jinýho. Takže... tohle je ta mapa, za kterou by nám Stejkoza utrhнул obě ruce.“

Klárka nevěřícně kroutila hlavou.

„Tý vago, to je teda pecka,“ řekla a vzhlédla k hodinám. Ten pohled ji překvapil snad víc než celý tajemný nález.

„Rychle, Viky, za půl hodiny nám to jede!“

Musely se sbalit, obléct, about se do zimních bot a vyrazit na zastávku, která stála dobrý kilometr od chalupy. Měly co dělat, aby všechno stihly. Předtím ale pečlivě složily mapu, Viky ji dala zpátky do knihy a opatrně zastrčila mapu i s verneovkou do batohu. Klárka ještě popadla chleby, aby si je mohly sníst ve vlaku.

Když dobíhaly k trati, slyšely již houkání *Šumavské střely*.

Kaňon prokletých

Hugo je samotář. Málem by si už ani nevzpomněl, jakže se jmenuje, všichni mu totiž říkají Ptáčku. Dokonce i mladší bráška a rodiče. Ta předzívka se ujala natolik, že když ho ve škole vyvolá třeba takový postrach, jakým je matikář Hora, neřekne „Hugo Marne, pojď k tabuli,“ nene, on jen zařve „Ptáček!“ A je vymalováno. Hugo alias Ptáček totiž matematiku moc nemusí, zato miluje biologii, zeměpis a výtvarku. Jenže na výtvarce maluje pořád dokola jen samé opeřence. Sice výborně, každého ptáčka bez problémů poznáte, ale učitel Franc by přece jen přivítal, když by mu Ptáček namaloval i něco jiného, třeba to, co je v zadání.

Když mají vytvořit architektonický návrh ekologické stavby zasazené v konkrétní krajině, čeká, že žáci nakreslí prostě barák u lesa nebo na skále, na stromech či někde nad jezerní hladinou. Jenže chyba lávky, takový Ptáček sice perfektně namaluje nebo nakreslí konkrétní krajinu, ale neopomene do ní zasadit sýkorky, červenky nebo třeba hýla. Na domeček jako by dočista zapomněl. Když se ho Franc zeptá, kdeže je ta architektura, Ptáček se šibalsky usměje a ukáže do krajiny.

„Přece tady.“

„To si děláš legraci!“ zvýší hlas pedagog.

„Nedělám,“ Ptáček má na všechno odpověď: „Znáte architekta odpadu? Nebo takový ty hobití domečky, co jsou součástí krajiny? Na první pohled je skoro není vidět.“

„Áha, no, šalamounské řešení problému. Za provedení výborná, za splnění zadaného úkolu dobrá, kdybys neměl po ruce ty hobity, byla by to nedostatečná.“

Ptáček se měl narodit z vajíčka jako nějaký pták. Měl mít křídla a zobák. Pak by byl pokoj. Jenže on je čtrnáctiletý kluk, co chodí do osmičky a nezajímá ho nic jiného než právě potomci ptakoještěřů, co dnes vypadají tak křehce. Tedy ti malí. Takový orel nebo kormorán moc křehce nevypadá.

Ptáček přímo lítá po Šumavě a fotí všechno, co se kde vznese. Dokonce se svým tátou vyrobil na několika místech za městem pítka pro ptáky,

v zimě jim nosí slunečnicová semínka a lůj. Stejně tak to udělal i dnes. Obešel na svých indiánských sněžnicích okruh, a místo aby jako lovec kožešin kladl pasti nebo je vybíral, sypal zrní a věšel koule po stromech. Pak si sedl do jedné z kukaní a vyfotil sýkorky a hýly, kteří se slétli na všechny ty dobrůtky.

Bylo by logické, kdyby i tentokrát Ptáček myslel na své malé štěbetající kamarády, jenže to on ne. V hlavě měl něco docela jiného. Už minule totiž sledoval stopy, co vedly ke kaňonu, kterému nikdo neřekl jinak než Kaňon prokletých. To proto, že už několikrát se lidé snažili v tomhle bývalém kamenolomu těžít kámen, a vždy jejich snahy ztroskotaly. Poprvé někdy v šedesátých letech za minulého režimu a po převratu znovu

